

[Τὰ πάντα εἶ· Πυθαγόρειος Φιλοσοφία].

Τοῦ ἀγαπητοῦ μου καὶ σεβαστοῦ μου κ. Συνδῆ Παπαδημητρίου.

I.

Ἀρχαίων καινῶν χαλάματα, θεῶντων παλιῶν συντριμ-
[μα

Τῶν Θεῶν, ὃ ἀνατοίκητι κ' ὃ πολίτεια νεκρῆ
Μιᾶς γνώμης σος γενεὴς ἐγὼ ὁ σευροῦ, σὴ γένημα,
Κλίνω τὰ γόνυα μαρροσά, τὴν τραγική.
Στῶν μειωπῶν τὰ λειψάνα καὶ στῶν ἀετωμάτων
Τὰ ἐρηπία ἐγὼ ὁ ἀσυνδόκτος ὁ μοιρολογητής,
Θανάτους κίλιω σπαρχακίους θεϊκῶν ἀγαλιμάτων
Ποῦ κοιτώνται σὰ σακλίσθη βουβῆ χάμου σὴ γῆς.
Κυλδαί σ' ἀβύσσους, ε' ὄνειρο καὶ τίποτα δὲ μένει
Μόνου τῶν αἰώνων τὸ ἄγερο στήριον τὸ σπαθί,
Μέσα σὲ τάφο βέβηλο γὰ πάντα ἀγκαλιασμένοι
Ἡ Ἀθηνά κ' ὁ Διόνυσος κοιμούνται πᾶ μαζί.
Μέσα σὲ κῆπιω σπῆλαιω σπαράξαι τοῦ Ἐρεχτεῦ
Ἡ Ἰδία ἡ ψυχὴ καὶ σέρεται στὸν ἀλθηρο βαθιά,
Μέσα σὲ Χάος σωριόσθηκαν ἡ Πόλις τοῦ Θηοῦ,
Πνυγμένοι, κάτω ὁ ἀλαγαμῶς κ' ἀπάνου ἡ σκοτεινῶ.

II.

Ἄχ δὲν εἰλούτσημα κ' ἐγὼ στήν καλλιρόη τὴν κρήνη,
Καὶ φαίνου δὲ με φτέρωσε μελωδικῶς ἀλλῶς,
Ἰσοῦ ἀπαιδὲ δὲ μοῦ ἔριξε τὸ Δία ἡ κόρη Εἰσήρη
Καὶ δὲ με μάγειρε κ' ἐμὲ δρυαδικῶς χορδῶ.
Ὁνειροπόλος, νοσταλγός, τί τάχ' ἂν ἀρμενίζω
Τρηγόρ' ἵπὸ ἀγνωστῆς μορφῆς καὶ πλάσμαα τοῦ τοῦ;
Τοῦ ἄποικητὴ φορῶν κ' ἐγὼ τὴ μάσκα καὶ γνορίζω
Πῶσ ὁ χροῖν' ἀλογωγῶ κἂν κἂν νεκροῦ καιροῦ.
Σπέριμα κ' ἐγὼ τοῦ βάρβαρου, τοῦ βέβηλου τοῦ ἀν-
[θρώπου,

Ποῦ ἀνύσσια ἔχει τὴ σκέψη του καὶ στείρει τὴν καρδιά,
Ἦλο πατάω τὰ χρώματα ἐνὸς πανίερου τόπου
Κ' ἔχω τὰ πόδι' ἀκάθαρα, τὰ βήματα βροιά.
Θεῶν κ' ἠρώων πατήματα τριαγία, ποὺ τὰ χροῖνα
Ἄν ἔβρισαν σὲ ὄρεμα τους τὸ ἴσο δρυμνικῶ,
Μὲ τὰ βασιὰ ποῦ βήματα παρσιάνω κ' αἰώνια
Τώρα τὰ στήνω ὁ βλάστημος, ὁ βάρβαρος ἐγὼ.

III.

Ἡ Ἦμος ἐπιρωρίστηκε καὶ πᾶει πρὸς τὸ νηοῖ τοῦ
Στῶν Ἀηλιάδων τὴ γλυκιά ν' ἀναπαιεὶ ἡ ἀγκυλιά,
Πνίγεται μὲς σὰ σούρουπα τὰ πέρθημα ἡ στερηθῶ
Ἀχίττα καὶ τὸν ἀργαλὸ στήρει ξανά ἡ βραδιά.
Σέρω τὰ βήματα ὁ ποδορὸς ἀπὸ τὴν πολιτεία
Ποῦ κατοικοῦν οἱ βάρβαροι νὰ φύγω μὲ στυγνῆ,
Τῶν σνυερμιμένων τῶν καινῶν δικῶ τὴν ἤρεμία,
Ποῦ κἂν κἂν ἤρωες παλαιοὶ πλανοῦνται καὶ Θεοί.
Τὰ χέρια ἠρώων σὴν ἀρχαῖος ἰερέας, γονατωμένοι
Μπαρὸς σὲ σπαρμένον εἴδωλο κἂν κἂν γλυκιάς Θεᾶς,

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ, ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Η ΞΕΝΗ

(Πεζὸ ποίημα)

Ταξίδευσ' σὲ χώρες συννεφιασμένες καὶ κρύες, κί
ἀπονεσ ψυχῆς ποῦ σ' αἰώνια βόσκουν ἀντάρα, ματιὰ
δὲν τῆς χάρειαν ἄλλη παρὰ τῆς περιεργείας τὴν κοφ-
τερὴ τῆ ματιὰ. Βρέθηκα αἰμά της, καὶ κοίταξα τὰ
μαῦρα τῆς ματιὰ. Ρώτησα τὰ μάτια, τί τὰ τάκαμε τόσο
γλυκοσκότεινα, τόσο θλιμμένα; Καὶ μοῦ εἶπαν τὰ μά-
τια κ' Ἄλλος σφραγὸς δὲν ἔχρυσ' φῶς σὴν κείνῳ ποῦ
μᾶς χάρισε τὴν κατασκότεινῆ μάς ἀπὴ τῆ λάμψη.
Ἄλλη φῶση μὲ γλῶκα δὲ χαμογελάει ἴση, σὴν κείνῳ
ποῦ καθρεπίστηκε μέσα μας. Κί ἄλλη χώρα δὲν πο-
τίστηκε μὲ τόσα δάκρυα, κ' οἷμα τόσο δὲν ἦπε, σὴν
κείνῳ ποῦ μᾶς ἔφρασε αὐτῆ τὴν εἰκόνα τοῦ πόνου καὶ
τῆς βαθιάς σπύλλογης.»

Ρωτῶ κατά τὴ χεῖλὴ ποδοσταῶν πύρα παρὰ-
ξενῆ καὶ ποικητικῶ, ἀπὸ ποῦθε μάζεψαν τὸ κοράλλι
τους, ἀπὸ ποῦθε τὴ χαριτωμένη τους ποικησία; Καὶ
μοῦσαν τὰ χεῖλη. «Ἡ χάρη μᾶς τὴν ἀπόθεσε ἡ ἀ-
γάπη ποῦ τέλος δὲν ἔχει παρὰ σὸν ἴψο, τῆς μάν-
νας ἡ τρεφερῆ ἡ ἀγάπη. Τὴν πύρα, ἡ Μοῖρα ποῦ
τὴ φορμακίονα αὐτῆ τὴν ἀγάπη. ἡ Μοῖρα τῆς σπλα-
βιάς ἂν κρατήσῃ τὸ παιδί της ἡ μάνα, τῆς ξενιτειᾶς,
ἂ βῆγῃ καὶ μὴ βῆγῃ.»

Κοιτάω τέλος τῶν ἄνθρωπο, τὸ χλωμό, τὸ
μοσοσφομένο, καὶ τὸ ρωτάω — Γιατί δὲν τὸ λαμπρι-
νέει ἀχτίτα χρῶσ, οἱ γραμμῆς του οἰ θεϊκῆς, ποῦ ἂ-
γάλαμα θὰ τίς ζούσταν, γιατί δὲν προβαίνουσι μὲ κα-
μάρι καὶ μὲ περιηράνεια, παρὰ ντροπαλὰ συμμαζεῦ-
ονταί, σὴ νὰ μὴν τολμοῦναι νὰ δεῖξιν τῆνοι ἔσοχη
διομορφία; Καὶ λέει τὸ πρόσωπο, μὲ ἡμερὴ σιωπῆ.
Ἄμαθημένο εἶμαι νὰ κερβῶ τίς χαρῆς μου, καὶ κἂν
μὰ τῶχν καὶ φέγγω ἀπὸ ζωὴ καὶ φῶς. Εἰκόνα εἶμαι
πιστῆ τοῦ προσώπου ποῦ πρῶτο μοῦ χαμογελάει,
καὶ χαμογελωτότας μου ἀπὸ χροῖνον σὲ χροῖνον, ἰσότη-
σε τὴ δειλὴ του δὴν ἀπάνω μου. Νὰ φαγῆ δὲν ἀπο-
ποδοσε σὴς μέρας τὸ φῶς τότε ποῦ λυσσασμένες
ματιὰς τὸ φοβερίσανε μ' ἀνῆκουστα βῆματα καὶ μαρ-
τύρια.»

Ἄλλο δὲν ξαναρώτησα. Τὴν ἔνοιωσα τὴ γλώσσα
τῆ μουσικῆ της, τῆς ἄπλωσα τῆς ἔστην χεῖρ ἀδερφι-
κό, καὶ τὴν ὀδήγησα σὸν ταξιδιοῦ της τὸ τέλος, σὸν
ἐσπευμένο ρομιοπόνολῳ της.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ἡ ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Στὸν ἴσο δρόμο; (* Ὁ Στρωτὸς
κοιτάζει μὲ ἀδιαφορία ψηλά).

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ. Ναι, Στὸν ἴσο δρόμο. Γιατί μᾶς
παραστράτησε. Γιατί χάνεται δίχως λόγο καὶ μᾶς χά-
νει καὶ μᾶς. (Πογαίνοντας αἰμά του σὰ διαταχτικά).
Κύριε Στρωτέ, πρέπει νὰ βγάλετε ἀπὸ τὸ λόγο σας
τὸν ἀναθεματισμένο παράγραφο ποῦ σὰς ζήτησαν.

Ὁ ΣΤΡΩΤΟΣ. Πρέπει; (Κοιτάζοντας τὴν Ἀστρού-
λα). Ἀυτὸ τὸ πρέπει καὶ μὲ τῆσι τόνο μάλιστα, μόνο
ὁ ἑαυτὸς μου μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ πεῖ.

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ (νευρικά). Μπορῶ γὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ
γῶ, κ' ἔχω κάθῃ δικαίωμα νὰ σοῦ τὸ πῶ. Καὶ τὸ ἔ-
ξερεις πολυκαλὰ πῶς ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Καὶ σοῦ
τὸ λέω καὶ τὸ ἀπαίτω. Τὸ θέλω νὰ γίνῃ.

Ὁ ΣΤΡΩΤΟΣ (ψυχρά). Ἐγὼ θύμος δὲν τὸ θέλω.
Καὶ λυπάμαι, πιστεύω με, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ θέλω
αὐτὸ ποῦ θέλετε.

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ (παροικολοτικά). Ἄημο, ἔλα... Δὲ
θὰ μοῦ χαλάσεις τὸ χατίρι... Δὲν εἶσαι κανὸς... Ἐλα,
Ἀστρούλα μου, παρακάλεσέ τονε καὶ σὺ μαζί μου
νὰ μὴ μοῦ τὸ χαλάσει τὸ χατίρι....

Ἡ ΑΣΤΡΟΓΛΑ (ψυχρά). Νὰ τὸν παρακάλεσω
καὶ γῶ; Μὰ μπορῶ νὰ τὸν παρακάλεσω καὶ γῶ;

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ. Ἐχεις δικαίωμα. Ὅσα σὲ μένανε ἀρ-
νίται, ποῦν ἄλλονε μπορεῖ νὰ κοῦσαιο; Ἐνα τίποτα
σοῦ ζητῶ, Ἄημο, καὶ ὄμως μὸν τὰρνεῖσαι....

ρὶς βίβλια νάπωθοῦμε κί σὴν μᾶς φέρει τὴ ζωή.
Ζωὴ εἴτανε ἐχέειλο τὸ βιβλιαράκι τοῦ Σκλήρου καὶ
σὸ λεπτό γίννησε τὸν καθγὰ. Πιστήκαμε μαλ-
λιά μὲ μαλλιά σὸ λεπτό. Βρέθηκν ἔφτυς οἱ σσια-
λίστες μᾶς καὶ γὰ μᾶς ξεπερῶσαν ἀπὸ τ' ἄλλο μὲ-
ρος οἱ νατσιοναλίστες μᾶς. Ὁ Ζαβιστιάνος μὲ τὸν
Ἐρμονα ὁ Βασιλικὸς μὲ τὸ Ῥαμῆ. Ὁ Ἰδας κα-
ταπίστηκε δλίσιω τὸν ἀκόμπον δηλαθὴ τὴν Ἐνω-
ση τῆς φυλῆς καὶ σ' ἀφρὸ ἀπάνω, θὰ περιστρέφεται
σὸ ἐξῆς ὁ αἰώνιος καθγὸς τοῦ ἑλληνομῶ. Ὄσου
ἀπὸ τὴ μεγάλη συζήτηση πεταχτοῦνε τὰ μορφωμένα
παιδιά ποῦ θὰ πῶνε σὸ ἔθνος ἂν πρέπει νὰ ζοδίσῃ
γὰ Στόλου καὶ Στρατοῦς ἢ νὰ ζοδίσῃ γὰ τὰ
Ῥάμαματα.

Ἐμᾶς ἓνα μᾶς νοιάζει. Οἱ νέες ἰδέες θὰ κάνουν
πρῶτα πρῶτα τὴ δικὴ μᾶς τὴν ἔνωση σὴ γλώσσα.
Οἱ αἰλικρινεῖς μᾶς θέρθεῦν πῶσ σὸ «Νουμᾶ»
γιατὶ θάχουν πιά βῆγῃ φαρῶν χωράφι νὰ βοσκήσουν
τὴν εἰλικρινεῖα τους. Κί ὁ «Νουμᾶς» θὰ ζωντανέψῃ,
ἕπως ἑλεξάνθησαν εἶναι σὸ τελευταῖα του δέκα
φύλλα, ἀρμενίζοντας πῆμα κατὰ κεί ποῦ μονάχος ἔ-
βαλε τὴν πλώρη του.

N. ΓΙΑΝΝΙΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΛΑΚΟΙΟ

«Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ σκλαβώσῃ
τὴν ψυχὴ καὶ τὴ θύμησιν»

Τί κ' ἂ μοῦ δῶναι τί ἡμερᾶ μῆς σὸ χροῖνὸ κλοῦβι;
Ἡνωτικῶν σὰ λῦτερο ἀγία ἀρμενίζω.
Ἦ θύμησιν γλυκιά, σὴ μοῦ φτερώνει τὴν ψυχῆ
Μαζί σου σὴς ἀνεγερμένους κῆμοους μου ρησίζω.

Κί ἂ μοῦ εἶναι τί τραγουφιλίνα ἀἰδερα βασιᾶ,
Πηνᾶ μὲ σ' ἀπὸ δαῖτα κἂν κἂν μορομῶ ἀγέρι
Κί ἀπὸ τῆς φυλακῆς μου τὸ φεγγίτη μακρῶ
Ξανόγῳ νὰ μοῦ γῆρει ἓνα ἀκοιμητο δότερι.

Θραπῆ καιρὸς ποῦ μόνου του θαυόζει τὸ κλοῦβι
Καί, λῦτερο πονάκι, ἄραστῶ θὰ φτερωγῆσω
Σὲ μὴ φωνά μὲγῆλῃ ποῦ εἶν' ἀλλοὶ κοῦνθαλοί
Μὲ μὴν ἀδῶνατη φωνῆ κ' ἐγὼ νὰ τραγουδῶσω.
ΜΥΡΙΕΛΛΑ

Η ΛΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

εἶναι ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟ γὰ τὸ λαὸ καὶ δέχε-
ται καταθέσεις ἀπὸ μᾶ ἀρχιμῆ κ' ἄπάνω.

Σοῦ πλερώνει τόκο 4 1/2 % καὶ σοῦ δίνει
πίσω τὰ χροῖματᾶ σου ὅποτε θελήσῃς εἶτε ὀλα
εἶτε μέρος ἂν' αὐτᾶ.

Ἦρπε μονάχῳ του, κ' ἦρπε ἔτσι σὰ συνέχεια ἀπὸ τὰ
παραπάνου λόγια σας, τὰ λόγια ποῦ μὲ εἶχανε μεθί-
σει καὶ μιλοῦσα ἀσυνείδητα, θαρρώνας πῶς εἶτι ἔλε-
γα τὸ δόξα γράμμενο σὸ χαρτί.

Ὁ ΣΤΡΩΤΟΣ (χαδέρνοντας τὰ μαλλιά της).
Ἀστρούλα μου, εὐτυχημένος ὄποιος ἔχει τέτσι ἀστὲρι
γλυκύντατο γὰ ὀδηγὸ του σὴ ζωὴ.

Ἡ ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Κ' εὐτυχημένον τὸ φτωχὸ ἀστὲ-
ρι ὄσα φοτίζει τέτσιες δοξασιμένες κορυφῆς. (Τραβι-
τιε ἴλη).

(Μπαίνει ἡ ΡΩΞΑΝΗ).

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ (γελασί). Ἀστρούλα, τόση ὄρα...
Καὶ γῶ σὲ καρτεροῦσα μέσα..... Κύριε Στρωτέ, ἔχω
κάτι σπουδαῖο νὰ σὰς πῶ. Ὅλα τὰμαθα. Ὁ Καλὸ
κρυφός μου τάπε κατεβάνοντας σὸν φραρεῖο του. Πρέ-
πει νὰ σὰς μιλήσω τώρα, ἄμῃσως.

Ὁ ΣΤΡΩΤΟΣ (ἀδιάφορα). Στὸς ὄριμους σας.
Ἡ ΑΣΤΡΟΓΛΑ (κάνοντας νὰ φύγει). Θὰ πᾶω
μέσα νὰ φροντίσω τὸ στρώσιμου τοῦ τραπέζιου.

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ. Ὅχι. Νὰ μείνεις ἔδω. Σὲ χρειά-
ζουμαι νὰ μὲ βοηθήσεις.

Ἡ ΑΣΤΡΟΓΛΑ. Νὰ σὰς βοηθήσω;

Ἡ ΡΩΞΑΝΗ. Νὰ μὲ βοηθήσεις σὲ κάτι πολὺ
σπουδαῖο. Νὰ φέρουσι σὸν ἴσο δρόμο τὸν κ.Στρωτό.

Ειδωλολάτρες ξημος και καταφρονεμένος
'Απ' δλους, δδομαι στη σπη της αγυς μοναχός.
Δομαι! Λογίζω αν ή Θρησκεία θα ξαναζήσει τάχα...

IV.

'Η σγαλιά μυρωχορόη λύρα. Του 'Ηλιου οι άχτίδες,
Πού θάβεται στα πέριρα, σά δάχτυλα χρυσά.
Μιάν άρμονία στις πιό κρυφές τις άισθησες. Συλφίδες
Οι ανέμους μου χορεύουνε στη ροπή μοναχιά.

V.

Νύχτα! Πανούμαι στις όχτιες του ποταμού! 'Ηουχία
'Ολουθε! 'Αχ ο γλυκός Θεός σε ποιά βροδιά πηγή
Μένει νεκρός κ' άζώπνητος; 'Ολόδυρα ή άρμονία
'Εδώ άντηξεί σάν οφθαλμομα και σάν κατάρα εκεί
Δέν παιγνιόζουν 'Ερωτες και Χάρες. Δά χορεύουν
Οι φλοίσβοι πιά με τους άφρονές σε θροσερά νερά,

VI.

Τόν τραγικό τόν πόθο μου πού ξέρεις ό Γαλήρη,
'Απλώσον ως την ψυχή μου εόν βαθιά μες στη νυχτιά
Τη θεία τούτη! 'Σάλεμα δέν έχει άπόψε ή όίνη
Στά δρόκλα και τά πράσινα και σε' άγγυρα νερά.
'Αχ θέλω κ' ο ραός εγώ σημείως να προβάλει
Σάν ήλλοτε. 'Ο Ιερατικός είν' έτοιμος χορός.
Νά, τά προπύλαια τά λευκά κ' ή Πύλη νά, ή μεγάλη
Του άρχαίου νοού πολυστήλη και μέσα νά, ό βωμός.
Μ' ήλιος κλαδί, πού είν' ιερό, τά ιερά κεφάλια
Τών Θεών ως στεφανώσουμε πού είναι σημείου έδώ,

Σάν την κρυφή μας άσπρησολή τη θέληση την άγια,
'Ολόλαμποι και πανοραίοι σάν δ,κι νοσταλγοί.
Και τό θυμάμα έρωσεται κ' ή δόηση άκλονοθάει -
'Ηνεύμα τό σύννεφο ήυλο σταν οφθαλμ ήηλά,
'Αλλ' ή καρμάνη ή βροβαση της έκμυλησής χτυπάει
Της πλήσιος κ' όλα λήθησαν μεμιάς σάν έξωικά.

VII.

Πηγές δέν είναι να λουστά κ' ήλιές να ξαποστάσω
'Από τό χέρι της σεμνης Θεάς εδλογητές
Νά με πλανήνει τόναρο ηηλά και να ξεχάσω...
Δέν είν' ζεφύρια πνεύματα δέν είναι άδρες, σκιές.
Μάταια προσμένω έναν καιρό να ρυθιν οι ταξιδευτές
Οι Αιολίδες, με λήκνυθους στα χέρια, άγνιστικά
Μύρα γεμάτες' μάτια! Δέν έρχονται οι πλανεύτρες
Νά πνεύνω μιάν άρχαία πνοή μέσα στα δάση ατά.
Μέσα στα δάση πού έγειρε ή άρχαία Ζωή στη Αθήνη
Κ' είναι όλα ένα πασίνοο κ' όλα είναι νεκρικά,
Μέσα στα δάση πού έγειρε ό Αρβάς κ' άποκοιμήθη
Στη σορασιή σά φρέστρο φηρό, ληθαργικά.
Κ' είδα Δρυάδες με βροδιά χρισμοική να κλαίνε
Τρυγός' από τό λείψανο τό άγιο σπαραχικά,
Κ' είδα τους άνεμους σφοδρός δογματικά να πνένε
Στά όρματα μαλλιά τους πού ως κλαδιά έθρήνησαν κ'
[αυτά.

VIII.

'Ιερή κεδρόνα δέξον με! Στους Ιουίους σου από κάτω,
'Ιουίος ενός κλαδώματος δικού σου όραλον κ' εγώ,
Αιτούθε ως και τό φηγμα τό κρυτό του θανάτου
Γίνετε κρήνη νεός ζωής και γίνετε θείου.
Μονάχα θέλω οι ψήθοροι για μένα να ζυτηήσουν
Οι πιό πολλοί απ' τό φήσημα τό οιολοκό οι σοφοί,
Θάχουν άκόμα να μου πούν και να μου άποτορήσουν
Θυλόους πού οι αιώνας σέπασαν και νεκρώσε ή σιγή.
Τη μαυική τη γλώσσα τους από παιά βιβλία
'Εσπούδασα πού ξεθάγα στα βάθη από της γής
Κ' είνε για την 'Αργώ μου πούν,είνε και για την Τροία
Της τέργης τους της έπικης θεάμαί ήγηγής.
Κλαδιά τά κήρω κέδρω στεγνά και θάν τα πλέξω
Αίλιαν ήπλη και όωροήη, σπουδές χορδές,
Κ' απ' τά γλυκά τραγούδια σας τά δώματα, θα διαλέξω
Γιά κάμεις έξωρες, κρυφές, τά πιό όρματα, καρδιές.

IX.

Κ' από τόν κόσμο πού έπλοσε ή όργοσα ή φαντασία
Με πλάσματα πού τένεοι σε έδωος μορφή,
Παντοτύς απόδημος μένω. Μιάν έξορία
Ζώνει την άγρια μου έπαρξη στρυφή και τραγική.
'Αρροτικές Θεότητες! Του κάκου σπουδ όρνυμένες,
Στά δάση σάς κυνηγήσα, σπουδ λόφους, σά νερά.
Του κάκου καιροφύλαξα μες από καλαμιώνες
Σε βράδια σεληνόφωτα, σε βράδια μαγικά.
Και του βοσκου του νέου ό σκοπός απ' του 'Υμηττού
[τά πλάγη
'Αργοσταλάζει πένθημος στην έρημ' μου ψυχή,

'Ωμέ, κ' από τ' άλογορά, τρικυμοιά πελήγη
Τών άκλονών έρχεται αποραχική ή φωνή.
Κ' άπόψε πού όλα είναι ήσυχια, κ' από τό λόρο άπάνω
'Ο άποσταμένος πέ βαδιν έπινο θα γείρω εγώ,
Και την ψυχή μου βούλωμα την ώρη' ατή αν πεθάνω
Στόν Πάνα άντις στόν Χέρονα να την έμπιστευώ.
X.

'Ιερή γή, κ' αν στείρουν ή μαγική πηγή σου
Πού άνάβρυνεν έναν καιρό με πανοραία ζωή,
Κ' αν τά μημέια σου τ' άφάρτα κ' οι έπέκραλοι ραίο
[σου
Ρημάχτηκαν απ' του καιρού την περσομένη όρη,
Κ' αν τά δόματα ιδανικά σε χάος είναι ανυμμένα
Κ' οι διονύσιες γόργα σου χαρές πιά δέν άνθοιν,
Κ' αν όλα τώρ' άγνώστια προβάλλον κ' αλλοιμένα
Κ' άλλοι λολ κ' άλλοι θεοί στα χρώματά σου ζούν,
Πάντοσε ό ύιος πλουτογής σε περιζώνει Αιθέρας
Κ' ή ίδια Ζωοδότρα έσε Πνοή μαζί σε κυβερνά,
'Εκείνος σάν άθανάτος δημογορός πατέρας
Κ' έκείνη σάν επέταση μητέρα σολαργικά.
Σμύρον οι δυο κ' από ηηλά την όμορφή φροσάνε
Και τη γαλήνη και τό φώς σκορπών με σποργι,
'Ιερή γή κ' αν όλα σου άλλαζον και περύνει
'Εντός σου άγέραση θα ζει παντοίε ή μη ήρηγή.
Σ. ΣΚΙΠΠΙΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του γενικού Συμ-
βουλου συγκαλείται την 6 (19) Φεβρουαρίου ε. ε.
έν τώ Καταστήματι της Τραπεζής ή έτησια τακ-
τική Συνέλευσις των μετοχών, εις ήν παρακαλούν-
ται να παρευρεθώσιν οι κατά τό άρθρον 47 του κα-
ταστατικού δικαιούμενοι να μετόσχουν αούτης κ. κ.
μέτοχοι και οι είδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι κάτοχοι ανωνύμων μετοχών θέλοντες να λά-
βωσι μέρος εις την τακτικήν ταύτην συνέλευσιν όφεί-
λουσι κατά τό εδάφιον α του άρθρου 51 του κατα-
στατικού δεκαέτητε-ήμέρας τούλάχιστον πρδ της έ-
νάρξεως των συνεδριάσεων να καταθέσωσιν επί απο-
δείξει τους τίτλους αυτών εντός μέν της 'Ελλάδος
εις τό Κεντρικόν της Τραπεζής Κατάστημα ή τά ύ-
ποκαταστήματα αούτης εκτός δε παρά τοίς εκεί άν-
ταποκριταίς της, ήτοι :

'Εν Παρισίω παρά τοίς κ. κ. 'Αδελφούς Ρό-
τσιλδ, Βερολίην παρά τη 'Εθνική Τραπεζή διά την
Γερμανίαν, Βιέννη παρά τη Βιενναία Τραπεζή Βί-
ρσβιν. Κωνσταντινουπόλει παρά τώ κ. Α. Ζαρίφη.
'Εν Θεσσαλονική. Σμύρνη, 'Αλεξανδρείη, Καίροφ πα-
ρά τη Τραπεζή 'Ανατολής. 'Εν Κρήτη παρά τοίς
υποκαταστήμασι της Τραπεζής Κρήτης.
'Αθήναις τη 2)15 'Ιανουαρίου 1908.
'Ο Διοικητής
Στ Σερέϊτ.

τό πρώτο σκαλοπάτι της δόξας σου θάνα ή άγάπη
μου...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (νασμένη). Τ' είν' αυτό πού λές;
Δέ συλλογίζεσαι ;...

Η ΡΩΞΑΝΗ. Τι να συλλογιστώ ; Την 'Αστρού-
λα να συλλογιστώ ; 'Η 'Αστρούλα είναι άδερφή μου,
την αγαπάω σάν άδερφή μου τήν 'Αστρούλα, και
δέ με νοιάζει ναύοξω την καρδιά μου μπροστά της.
Ψέματα, 'Αστρούλα μου ;

Η ΑΣΤΡΟΥΛΑ (κουνάει τό κεφάλι της με τρόπο
πού όπτε ν α ι όπτε ό χ ι να λέει. 'Επειτα πάει και
κάθεται σε πολυθρόνη, στο βάθος της σκηνης κι άκ-
νομυμπόνας τόν άγκωνά της σ' ένα τραπέζια, βα-
σταίει με τά δυο της χέρια τό κεφάλι της).

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (πούχει παρακολουθήσει με τη μα-
τιά του όλα τά κινήματα της 'Αστρούλας). Ζώνει πιά...

Η ΡΩΞΑΝΗ. 'Οχι. Θα μου τό κάνας αυτό πού
σου ζητάω. 'Αν άποτύχει ό άντρας μου, δέ με νοιά-
ζει εσώ να μην άποτύχεις. Γιατί σ' άγαπώ, τό ξε-
ρεις πόσο τρελλά σ' αγαπώ, και θέλω δοξασμένο να
σε δώ, πάντα νικητή να σε βλέπω. Ναί, Δήμο μου.
Πές τό ναί, Δήμο μου... (κάνει νάν τόν άγκαλιάσει,
ό Στρωτός τραβήεται). Αυτήσου με, πές το !...

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ. 'Αδύνατο 'και λυπάμαι γι' αυτό...

Η ΡΩΞΑΝΗ (κλαίμενα). 'Επαφα λοιπό νάχω την
παραμικρότερη δύναμη πάνω σου ; 'Αλλοτε, τίποτα
δέ μου άρνούσουνα. 'Οχι, σου ζητούσα, πρδθιμος νάν
τό κάνας. Και πολλές φορές κάνας και χωρίς
να σου τό ζητήσω, μαντεύοντας την επιθυμία μου.
Μά τότε μ' αγαπούσες, τότε λογαριάζες πώς θυσίασα
δ,τι πολυτιμώτερο έχει με γυναίκα για 'άχη σου.
Είπουνα καλός τότε, Δήμο, είπουν άγγελος για μέ-
νανε. Τώρα, πάει πιά, ή ψυχή σου νεκρώθηκε, τά
λόγια μου δέ φτάνουν ίσαμε κελ,σο-δυνατά κι άν ελ-
γαι, με όση άγάπη κι άν τά ρακίσω, με όσα δά-
κρυα κι ά συντροφεύονται. Δέ μ' αγαπάς πιά, Δήμο,
τό νιώθω....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (σταναρωμένη). 'Οχι! 'Ασε'τα
πιά....

Η ΡΩΞΑΝΗ. Δέ σου ζητάω τίποτα, Δήμο, σου
τό διακονώ....(γονατίζοντας μπροστά του κι άγκα-
λιάζοντάς τον τά γόνατα. 'Η 'Αστρούλα σηκώνοντας
έξωφου τό κεφάλι της και βλέποντας τη σινηή ατή,
κάνει κάμπο κίνημα πού φανερώνει δηλία, σηκώνεται
από τη θέση της, τραβεί πρδς τό πάνω, κάθεται κι
άγκυνάει να παίζει ήσυχά τη Nocturne του Cho-
pin, Op. 37, no 1 — sol mineur). Αυτήσου με,
Δήμο μου...Θυμήσου τις εδυσχημένες στιγμές πού

δλόενα λες πώς σου χάρισα. Αυτήσου τη Ρωξάνη
σου....

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (βοηθώντας τη να σηκωθεί). Ρω-
ξάνη...Τι έπαθες ; Δέ συλλογίζεσαι ;... 'Αν έρθει ό
Καλόκαρδος ;

Η ΡΩΞΑΝΗ. Κι αν έρθει ; Ποίος τονέ λογαριά-
ζει ;...Προχτές άκόμα κάτω θέλησα να μου πει για
σένα, κάτω λοξά. Λόγια μωροήξε, και δέν του τό άρ-
νήθηκα, δχι. Κι αν τόν αγαπώ, του είπα, και σε πεί-
ραξε, θάμωνα πρδθμη να φύγω από τό σπίτι σου.
Και θάφευγα στ' άλήθεια, α δέ συλλογίζεμουνα πώς
θάβλαφτα, δχι τόν άντρα μου, μά σέσανε, αν άκου-
γότανε βξω τέτιες μέρες, σε παραμονές έκλογών, πώς
ή γυναίκα του Καλόκαρδου έφυγε από τόν άντρα
της, γιατί αγαπούσε τό Στρωτό.

(Πάνη. 'Ο Στρωτός ριχνεται κουνιασμένα σε
μά πολυθρόνα. 'Η Ρωξάνη διορθώνει τά
μαλλιά της. 'Η 'Αστρούλα όλο και
παίει σιγανά και κοιμέται).

Η ΡΩΞΑΝΗ (παραινώντας κοινά στο Στρωτό).
'Α δέ σε συγχωρεί ή άγάπη μου, θα σε συγχωρεί
έλπίζω ή λογική.

Ο ΣΤΡΩΤΟΣ (απορώντας). 'Η λογική ;
Η ΡΩΞΑΝΗ. Ναί, ή λογική. 'Αγωνίζεσαι για